

DE TOVERTEKENINGENTENTONSTELLING

DE ZESDE KINDERBOEKENWEEKSHOW VAN AARNOUD AGRICOLA
JEUGDSHOW MET GOOCHELEN EN BUIKSPREKEN

Sinds 2005 ontwikkelt goochelaar en buikspreker Aarnoud Agricola ieder jaar een jeugdshow die aansluit bij het thema van de kinderboekenweek. De nieuwe voorstelling van Agricola heeft de titel : "De Tovertekeningententoonstelling".

Dit is alweer zijn zesde kinderboekenweekshow. Basisscholen kunnen deze verbluffende, amusante en komische jeugdshow met goochelen en buikspreken boeken voor kinderen uit de groepen 1 tot en met 8. Aarnoud Agricola verzamelt tovertekeningen die hij aan zijn jonge publiek toont. Met die tekeningen gebeuren wonderlijke dingen.

meer informatie en boekingen:

www.goochelaar.biz , 06 - 39 48 93 37

Het verhaal van Pieter Konijn

Beatrix Potter

Er waren eens vier kleine konijntjes.
Ze heetten Flopsie, Mopsie, Wipstaart en Pieter.
Ze woonden met hun moeder in een diep hol
onder de wortels van een grote, dikke dennenboom.

‘Kinderen,’ zei moeder konijn op een ochtend,
‘jullie mogen buiten spelen.
Maar denk er wel aan dat je niet in de moestuin
van meneer Verhoef komt.
Daar is jullie vader iets vreselijks overkomen;
mevrouw Verhoef heeft een pastei van hem gemaakt.’

‘Ga nu maar gauw en haal geen kattenkwaad uit.
Ik ga even boodschappen doen.’
Daarop nam moeder konijn haar boodschappenmand
en haar paraplu en liep door het bos naar de bakker.
Ze kocht een bruin brood en vijf krentenbollen.

Flopsie, Mopsie en wipstaart waren gehoorzame
konijnenkinderen en gingen bosbessen plukken.
Maar Pieter, die een echte kwajongen was,
holde meteen naar de tuin van meneer Verhoef...
en kroop onder het hekje door.

Eerst at hij wat sla. Toen at hij wat snijboontjes.
Daarna begon hij aan de radijzen.
Totdat hij misselijk werd en gauw op zoek ging
naar peterselie.
Maar o wee, wie zag hij daar om de hoek van de
broeikas? Meneer Verhoef!

Meneer Verhoef was op zijn knieën bezig jonge
kool te planten. Maar hij sprong overeind en holde
Pieter achterna. ‘Houdt de dief!’ riep hij,
zwaaiend met een hark.

Pieter was vreselijk geschrokken.
Hij rende de hele tuin door, want hij wist niet meer
waar het hekje was. Hij verloor zijn ene schoen
onder de spruiten. En zijn andere schoen tussen de
aardappelen.
Nu hij zijn schoenen toch kwijt was, rende hij
verder op alle vier zijn pootjes.
Dat ging veel sneller.

Hij had vast en zeker kunnen ontsnappen als hij niet pech had gehad om tegen een net aan te lopen dat over de bessenstruiken hing. Hij raakte erin verward met de knopen van zijn jasje. Het was een blauw jasje met koperen knopen, pas nieuw.

Pieter dacht dat het met hem gedaan was, en huilde bittere tranen. Maar een paar mussen die hem hoorden snikken, vlogen luid tsjilpend naar hem toe. 'Geef het niet op!' riepen ze. Je moet proberen los te komen!

Daar kwam meneer Verhoef al aan. Hij had een grote zeef waaronder hij Pieter wilde vangen. Maar Pieter wriemelde zich nog net op het laatste nippertje los en sprong weg. Zonder jasje...

Hij vloog de schuur binnen en sprong in een gieter. Dit was een pracht schuilplaats geweest als er niet zoveel water in had gezeten.

Meneer Verhoef was er zeker van dat Pieter ergens in de schuur zat. Misschien wel onder een bloempot. Hij begon ze een voor een op te tillen om eronder te kijken. Toen ineens moest Pieter niezen: 'Apietsjoe!' Meneer Verhoef zat meteen weer achter hem aan...en probeerde zijn voet op Pieter te zetten. Maar Pieter sprong het raam uit, dwars door de planten op de vensterbank. Het raam was te klein voor meneer Verhoef en hij kreeg er genoeg van om steeds achter die Pieter aan te jagen. Hij ging weer aan zijn werk.

Pieter moest even uitblazen. Hij was buiten adem en beefde van schrik. Hij had er geen flauw idee van welke kant hij op moest. Bovendien was hij nat en koud geworden van het zitten in die gieter.

Even later ging hij op goed geluk verder, hobbeld-de-hobbeld, kalmmpjes aan om goed rond te kunnen kijken. Hij ontdekte een deur in de tuinmuur, maar die zat op slot. En eronderdoor kruipen ging ook niet, het was te nauw voor een dik konijntje.

Maar een muizenmoeder liep bedrijvig in en uit over de stenen drempel, om erwten en bonen naar haar kinderen in het bos te brengen. Pieter vroeg haar de weg naar het hekje, maar ze had zo'n dikke erwt in haar mond, dat ze niet kon antwoorden. Ze schudde alleen van nee en liep door.

Pieter begon te huilen.
Toen probeerde hij dwars door de tuin heen de weg te vinden, maar hij raakte steeds meer verdwaald en kwam tenslotte bij een vijver terecht.
Daar zat een witte poes naar de goudvissen te staren. Ze zat heel, heel stil, alleen het puntje van haar staart schoot af en toer heen en weer.
Het leek Pieter het beste om haar niet aan te spreken. Zijn neefje Benjamin had hem wel eens over poezen verteld.

Pieter ging terug naar de schuur, maar opeens hoorde hij dichtbij het geluid van een schoffel: kritsj, kratsj, kratsj, kritsj. Hij schoot onder de planten.

Maar toen er verder niets gebeurde, kwam hij weer tevoorschijn, klom in de kruiwagen en gluurde over de rand. Het eerste wat hij zag was meneer Verhoef, die met zijn rug naar hem toe stond te schoffelen. En daarachter was het tuinhekje!

Heel stilletjes klom Pieter weer uit de kruiwagen en rende het lange rechte pad af, langs de bessenstruiken. Pas op de hoek kreeg meneer Verhoef hem in de gaten, maar dat kon Pieter niets meer schelen. Hij schoot onder het hekje door en was even later veilig terug in het bos.

Meneer Verhoef maakte een vogelverschrikker van het blauwe jasje en de schoenen van Pieter om de merels bang te maken.

Pieter rende aan een stuk door naar huis, zonder om te kijken. In het hol onder de dennenboom plofte hij doodmoe neer op het lekkere zachte zand en deed zijn ogen dicht. Moeder konijn was druk bezig met het eten en vroeg zich af wat Pieter nu weer had uitgehaald. Want dit was al het tweede jasje en het tweede paar schoenen dat hij in twee weken was kwijtgeraakt.

Pieter voelde zich die avond helemaal niet lekker. Moeder stopte hem in bed en maakte wat kamillethee voor hem. Hij moest er een lepel van slikken voor het slapen gaan.

Maar Flopsie, Mopsie en Wipstaart kregen bruin brood en melk en bosbessen.

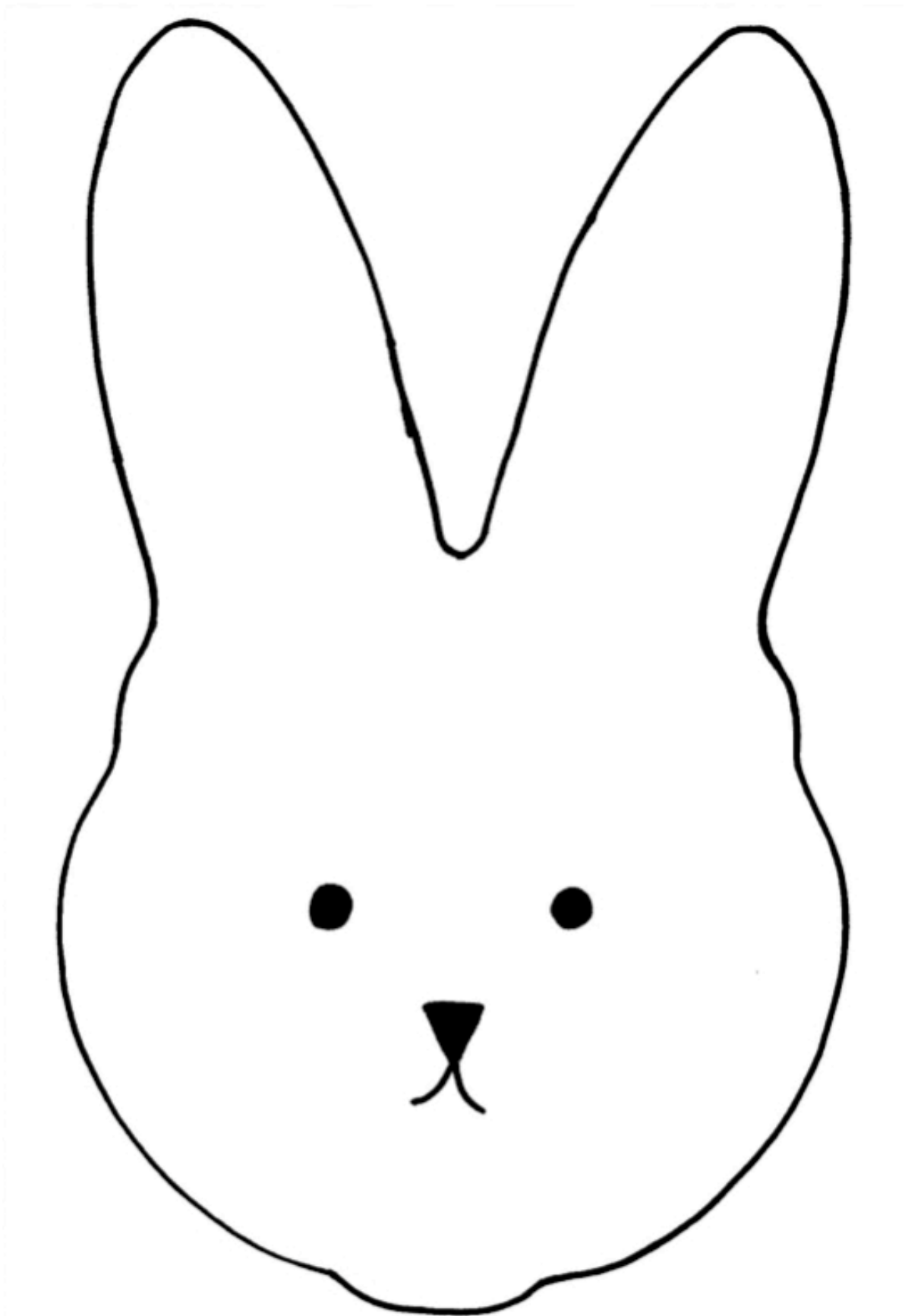

EINDE

Werkblad Pieter Konijn

Maak een masker van Pieter konijn met behulp van het onderstaande patroon

1 Lieve meisjes, lieve jongens,
Wat of hier wel volgen gaat?
't is een film van Flipje's leven,
't is Tiels Flipje, die hier staat!

2 In de Betuwe daar stond eens
Een framboosje, o zo'n schat!
Tuinman Pip begoot het daag'lijks,
Hield de aarde lekker nat!

3 En de groene vruchten zwollen,
Werden rond en blozend rood.
„Kijk die éne toch!” riep Pipje,
„Nee maar zeg, wat wordt die groot!”

4 Trouw bewaakte Pip, de tuinmen,
Speciaal de grote vrucht;
Zoonlief jong met vlag en ratel
Rups en vogel op de vlucht.

5 Meer ten laatste plukten Pipje
En zijn zoon de pracht-vrucht af.
„Wat geweldig!” zuchtte Pipje,
„Zoon, ik sta gewoonweg paf!”

6 Tuinman Pipje en zijn zoonlief
Kregen toen een goed idee.
Samen brachten zij de pracht-vrucht
Naar de lieve Zomerfee.

7 Dankbaar vroeg het Zomerfeeje:
„Blijf je eten, linnman Pip?
Puddingen met Betuw's sausjes!
Ik heb ze klaar al in een wip!”

8 Als toetje kwam de framboos nog.
Plots'ling snikte Pip het uit:
„Eet 'm niet, toe Zomerfeeje,
't is zo'n pracht!” riep Pipje luid.

9 Zomerfee begon te lachen ...
„Veeg je tranen maar gauw af!
"k Zal iets heel moois van hem maken
Kijk, met deze toverstaf.”

10 Even raakte zij de pracht-vrucht
Met haar gouden stafje aan.
„Kijk,” zei Zomerfee, „hier zie je
Nu Tiels Flipje voor je staan!”

FLIPJE STRAFT HET KWAAD!

1 Klein Tiels Flipje hield van smullen!
Kokerellen deed hij vaak.
Eenmaal maakte hij een sausje,
'n Betuw's sausje, fijn van smaak!

2 Langs het open raam passeerde
Snuffie, een brutale muis.
„Wat een heerlijk luchtje!” dacht hij,
„Komt daar onder uit dat huis!”

3 Toen het Betuw's sausje klaar was,
— „Tova-sausje” is de naam —
Zette Flip 't om af te koelen
Lekker onder 't open raam.

4 Buiten wist Snuf er wel raad op.
Snel stak hij zijn wandelstok
— 't Was een rietje — door het venster,
Toen . . . nam hij een reuze-slokl!

5 Even later kwam Flip kijken
Hoe het met zijn sausje stond.
„Heb je ooit?!” riep Flipje, toen hij
't Schaaltje bijna ledig vond.

6 „Nou, dat snap ik niet,” zei Flipje,
„'t Is een vrees'lijk raar geval!”
Maar opeens zag hij hoe Snuffie
Van zijn lekk're sausje stall!

7 Flipje dacht: die zal ik foppen!
Snel nam hij precies zo'n schaal,
Goot 'm vol met wonderolle!
Klein Tiels Flipje was royaal!

8 Stil verwisselde die grapjas
De twee schalen. „Zo is 't goed!
Kom maar smullen, Snuf,” dacht Flipje,
„Heus, dit sausje is ook zoet!”

9 Muisstil bleef Flip even wachten,
Tot hij 't rietje komen zag.
Heel z'n ronde, dikke buikje
Schudde, schudde van de lach.

10 „Doo, ooooo, bah!” klonk het van buiten.
Flipje riep: „Hoe vond je dat?
'k Zal je leren saus te snoepen!
Tova-saus smaakt beter, wat?!”

EEN GOEDE STRAF

1 „Kijk toch eens ons kolenschuurtje!“
Zei Tiels Flipje op een keer.
„'t Heeft beslist een verje nodig!
Hier zit helemaal niets meer!“

2 En hij zocht een blik, een leeg hoor!
Vond er één van appelstroop.
„Dat is goed, daarin gaat naakk'tijk
Alle glansverf, die ik koop.“

3 Flipje ging naar schilder Kladder,
Zocht een keurig kleurtje uit.
Glanzend bruin. „Net appelstroop, zegt!“
Lachte Tielse Flipje luid.

4 Tielse Flipje en zijn vriendje
Brachten 't blik naar 't schuurtje los.
„Zo,“ zei Flip, „nu maar eerst eten;
Ga je mee, ik ben heus moe.“

5 Nauw'ljks waren zij vertrokken
Of daar kwam zowaar bezoek.
Pa en Ma Rat keken speurend
Met hun beidjes om de hoek.

6 „Betuw' Appelstroop! Een boffel!“
En ze laadden 't blik heel vlug
— 't Kostte moeite, want 't was zwaar hoor! —
Op Papa'tje Rat zijn rug.

7 En met moeite sloopte 't tweetal
't Zware blik sill in hun hul.
Me Rat tachte, ondanks 't zwoegen:
„Hoorlijk, 't is vast boardevol!”

8 Binnen ging een luid noers op,
Open vloog het blik meteen.
Vader smeerde, smeerde broodjes,
Ieder railje kreeg er een.

9 „Hap,” zei Pa Rat, „hap,” zei Me Rat,
En de kind'ren hapten mee.
„Bah!” riep ieder die een hapje
In de bruine glansvof toe.

10 Ja, dat komt van stelen, weet je!
Dat was nu een goede straf.
Pas na uren tandenpoetsen
Ging de verf er eind'lijk af.

PUK GAAT SCHILDEREN

1 „Hoor eens Puk,” zei Tielse Flipje,
Toen de tafel was gedaan,
„Ik moet even naar het dorp toe!
Wil jij 't schuurtje schild'ren gaan?”

2 Pukkie dacht: ik zal eens tonen,
Dat ik prachtig verven kan.
Maar . . . waar was het blik gehieven?
Daar begreep die Puk niets van.

3 Ja, maar Pukkie kon niet weten
Dat papa en maatje Rat
't Blik stil kaapten, daar ze dachten
Dat er appelstroop in zat.

4 Pukkie ging naar kokkie Smulgraag.
„Wat?“ zei kok, „een Betuw-blik?
Appelstroop? Ik zal je helpen!“
Pukkie was weer in zijn schik.

5 Kokkie wist niets van het verven ...
Ja, dat was een ongeluk ...
En hij gaf, als altijd vriend'lijk,
'n Vol blik appelstroop aan Puk.

6 Toen ging Pukkie aan het schild'ren,
Werkte heel de middag door.
Glanzend-bruin werd 't oude schuurtje.
Pukkie vond het prachtig, hoor!

7 Toen de gouden zon ging slapen,
Was het schuurtje kant en klaar.
Trots keek Pukkie naar zijn arbeid;
Keurig stond het schuurtje daar!

8 Maar 's nachts kwamen de konjntjes
Op de lekk're, zoete lucht;
En die fikten en die likten
Alle stroop op! ... Wat een klucht!

9 En toen Puk de and're morgen
Flip het schuurtje tonen wou,
Stond het oven kaal en lelijk ...
„Hé," zei Puk, „wat is dat nou!"

10 Flip ontdekte de vergissing ..
Hoe het met de glansverf zat,
Heeft Tiels Flipje nooit geweten.
Dat wist slechts familie Rat.

Werkblad Flipje Tiel

Maak de onderstaande zinnen af en voer de opdrachten uit

1. Flipje Tiel ontstond uit een
2. De vrucht was gekweekt door tuinman.....
3. Snuf de muis kreeg pijn in zijn buik omdat hijhad gedronken.
4. De ratjes kregen vieze tanden omdat zeop hun brood hadden gesmeerd.
5. Pukkie kleurde het kolenschuurtje met.....
6. Het geveerde kolenschuurtje werd 's nachts afgelikt door
7. In de streek dein de provincie Gelderland wordt veel fruit gekweekt.

8. Dit zijn zes lekkere en gezondeKleur er vijf.

9. Dit zijnlekkere en gezondeKleur er zeven.

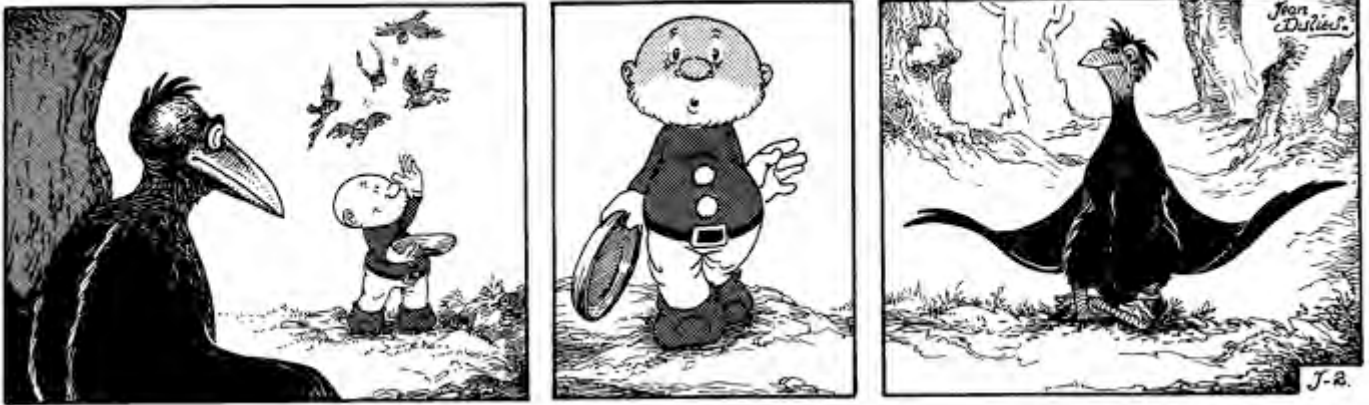
10. Dit zijnlekkere en gezonde Kleur er dertien.

Paulus de Boskabouter en de mussenklus

Jean Dulieu

Een ongeduldige huismus zat op de uitkijk en hield met glinsterende kraal-oogjes de deur van de kabouterboom in de gaten. Het was nog vroeg in de morgen, maar er werd in de boom duidelijk hoorbaar gestommeld en dus mocht men nu ieder ogenblik verwachten dat - hoep, daar ging de deur open. 'Daar is ie, tjiep tjiep tjiep hoeraaaa!' tjlpte de wachtpost, toen Paulus inderdaad naar buiten kwam met een kom vol kruimels. Meteen stoven er van alle kanten mussen naderbij, die om de boskabouter fladderden en hem de oren van het hoofd tjlpten. 'Ja ja ja ja,' suste Paulus, terwijl hij de bak op de grond zette, 'jullie zijn brave mussen en je krijgt heus allemaal wat.'

'Waarom zij wel en ik niet?' bromde Salomo, die vanachter een boomstam de voerende Paulus waarnam. 'Wanneer je als mus ter wereld komt heb je het maar makkelijk.'

'Vang!' riep Paulus, terwijl hij de laatste kruimels in de lucht wierp. Van dat vangen kwam overigens niet veel terecht, want mussen zijn geen meeuwen. De kruimels vielen dan ook eerst weer op de grond voor de gretige snaveltjes ze te pakken kregen. Toen schraapte Salomo zijn keel en - roef! - weg waren alle mussen.

'Dag Salomo,' zei Paulus, 'waarom kijk jij zo zwart?'

'Heb jij ooit een raaf gezien die wit kon kijken?' vroeg Salomo op zijn beurt.

'Bovendien heb ik honger en is er iemand die mij voert? Kan je denken!'

'Zeg Salomo,' zei Paulus, 'je wilt me toch niet vertellen dat jij jaloers bent op een stel huismussen?'

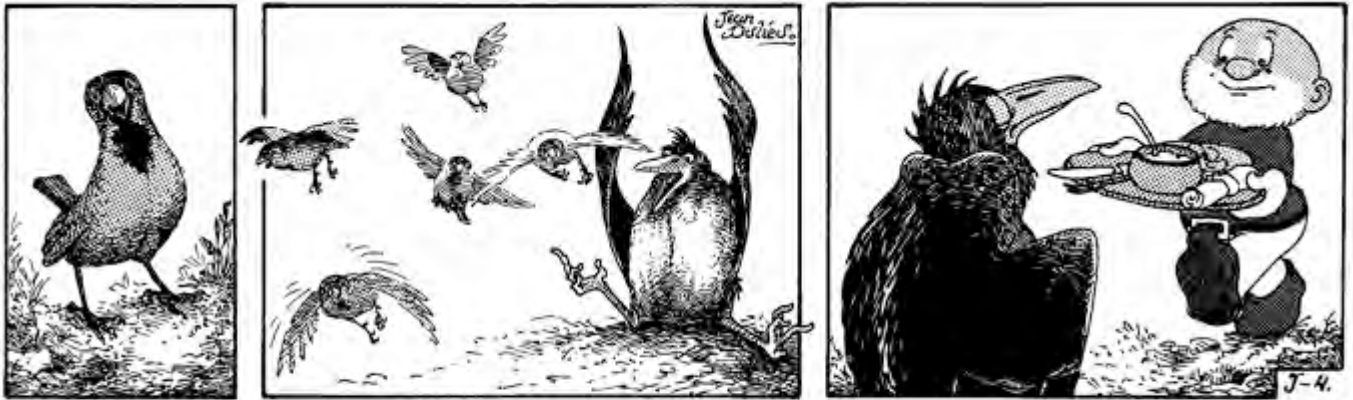
'Natuurlijk niet,' riep Salomo, 'hoe kom je d'r bij! Maar honger heb ik wel en ik vraag me toch af waarom huismussen gevoerd worden en raven niet.'

'Dat is een goeie vraag,' grinnikte de boskabouter. 'Heb maar even geduld, dan zal ik voor jou ook wat halen.'

'Uitstekend,' zei Salomo, 'maar voor mij geen kruimels, daar kan een raaf niet van leven.'

'Ik zal zien of ik wat beters voor je heb,' beloofde Paulus, in zijn boom verdwijnend.

'Ha,' sprak Salomo tevreden, 'eindelijk iemand die mij begrijpt.' Toen drong het gemurmel van een meute mopperende mussen tot hem door.

'Hee hee, wat moet dat?' riep Salomo de moppermussen toe. 'Zijn jullie het ergens niet mee eens?' Waarop de brutaalste mus hem toesjilpte: 'Helemaal niet, tjiep, nee. Wij lusten tjilp ook wel iets beters dan kruimels. Waarom jij tjiep wel en wij niet?'

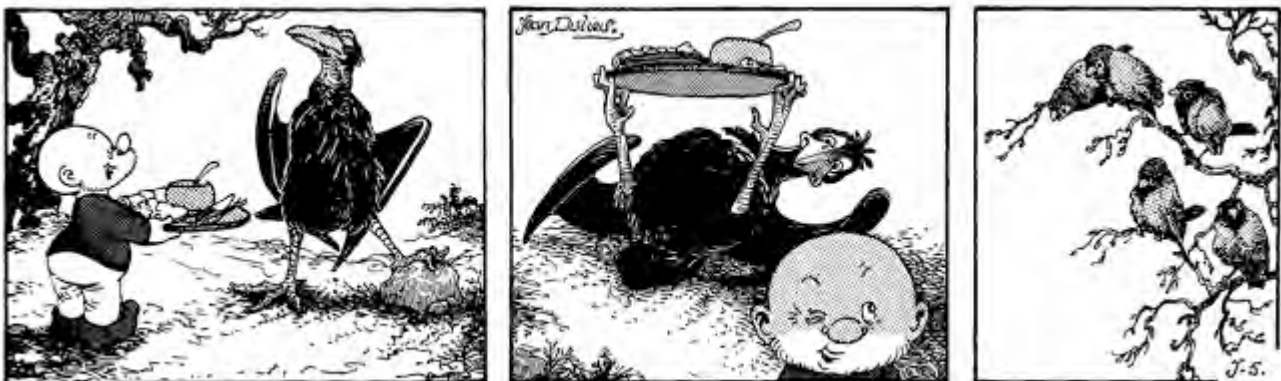
'Zo'n jaloers stelletje mussenlummeltjes,' tetterde Salomo verontwaardigd, 'jullie vergeten dat ik een raaf ben!'

'Je bent een vogel, tjilp tjiep, net als wij!' gilde de mus terug.

Toen was het geduld van Salomo op. 'Allez, hop!' riep hij en flapte met zijn vleugels, waarna de mussen verschrikt wegstoven.

'Is er iets?' klonk op dat moment de stem van Paulus.

'Och,' sprak Salomo waardig, 'mussen vergeten wel eens waar ze staan.'

'Ik hoop,' zei Paulus, 'dat dit naar je zin is. Aardappels, doperwtjes en hachee van paddestoelen; een echt herenmaaltje.'

'Dat is beter dan kruimels,' deelde Salomo mee, hoewel er niets bij was wat hij lekker vond, 'een herenmaaltje, aha!'

'Wil je wel even het blad voor mij vasthouden,' hernam Paulus, 'dan kan ik een tafel halen.'

'Een tafel? Waarvoor?' riep Salomo ongerust.

'Om aan te eten,' zei Paulus, terwijl hij Salomo het blad overhandigde. 'Een heer eet uitsluitend aan tafel. Dat wist je toch wel?'

'Natuurlijk wist ik dat,' bromde Salomo. Paulus knipoogde naar de mussen en liet de raaf alleen.

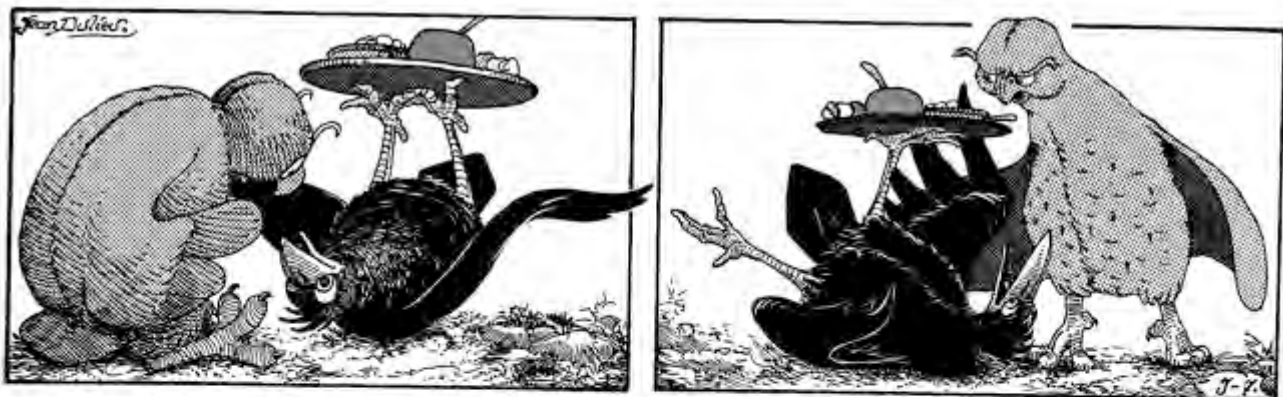
'Kijk nou toch eens vlug: een heer op zijn rug!' tjilpten de mussen vrolijk.

'Als jullie me voor de gek durven houden,' dreigde Salomo, die slechts met de grootste moeite het dienblad in evenwicht kon houden, 'dan zal er wat zwaaien!' 'Laat jij dat herenmaaltje maar niet zo zwaaien,' lachte de brutaalste mus, 'straks valt het nog in het stof.'

'In het stof, wat een sof,' joelden de mussen, die er immers geen been in zagen om een maaltijd uit het stof te pikken.

'Hoei, afblijven, wegwezen jullie!' waarschuwde de arme raaf, terwijl hij een machteloze vuist schudde, waarbij het servies ging schuiven. Terwijl Salomo het een en ander weer recht zette, stortten de mussen zich luid kwetterend op het herenmaal en begonnen onbekommerd te schransen.

Het mussenmaal werd even plotseling beëindigd als het begonnen was. Roef roef roef - wég waren de kleine rakkers. Salomo wilde juist een zucht van verlichting slaken toen een diepe stem weerklonk. 'Morgen, Salomo. Leg jij je tegenwoordig toe op de acrobatiek?'

'Op de wát?' vroeg Salomo schor.

'Op de acrobatiek,' herhaalde Oehoeboeroe.

'Welnee,' riep Salomo toen, 'dat is een herenmaaltje.'

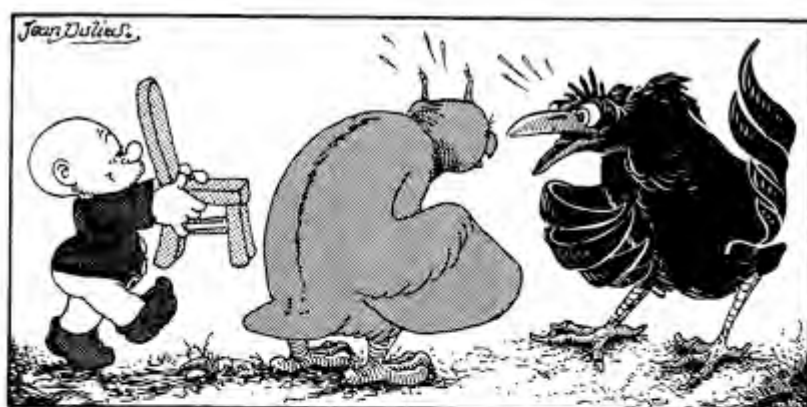
Oehoeboeroe liet zijn oorpluimen wapperen, inspecteerde het dienblad met aandacht en bromde: 'Ha, aardappels, doperwtjes en paddestoelenhachee. Dat zou mijn smaak niet zijn.'

'De mijne ook niet,' verzekerde Salomo, 'ik hou het alleen maar eventjes vast voor Paulus, begrijp je wel?'

Paulus had Salomo expres een poosje met de mussen alleen gelaten omdat hij vond dat die wel wat verdiend had. Maar nauwelijks hoorde hij de zware stem van Oehoebroeroe, of hij mompelde: 'Nou is het wel genoeg geweest; ik wil Salomo niet al te veel in verlegenheid brengen.'

Hij kwam met zijn tafeltje naar buiten en bevrijdde de raaf uit zijn benarde positie. Maar toen hij alles netjes had opgediend, zei hij tegen Salomo: 'Niet meteen aanvallen hoor. Een heer hoort te zitten als hij eet.' Paulus stapte weer weg om een stoel te halen en meteen vertrok de uilsnavel tot een brede grijns. 'Is het helendal min of meer toch mogelijk dat jij deze maaltijd zelf besteld hebt, Salomo?'

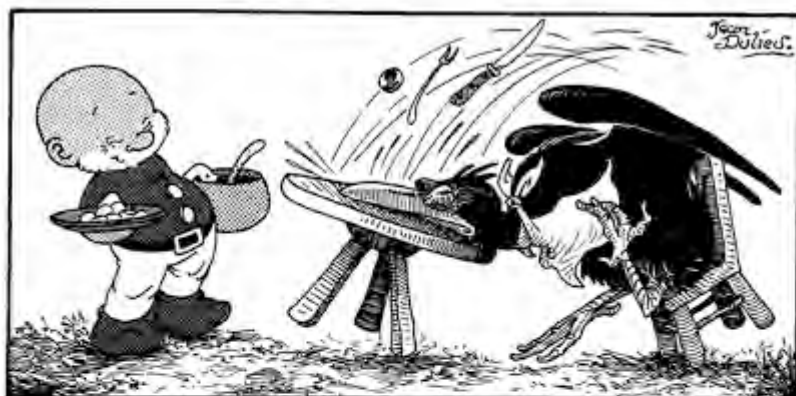
'Dacht je heus dat ik dit maal besteld had?' kraste Salomo verontwaardigd. Het leek hem echter zeer waarschijnlijk dat Oehoebroeroe hem al door had en nu wist hij niet goed meer hoe hij zich hier nog uit moest kletsen. 'Er waren mussen, Oehoebroeroe, en je weet hoe mussen zijn. Ze kregen kruimels van Paulus, maar daarmee waren ze niet tevreden hè.'

'En toen bestelden ze dit mussenmaal?' vroeg de oude uil ongelovig.

'Welnee, dat deed ik,' riep Salomo, 'en dan natuurlijk niet voor die mussen, ben je betoeterd.'

'Aha,' sprak Oehoebroeroe, 'dus het was toch voor jou.'

'Ga maar zitten,' zei Paulus op dat moment, terwijl hij een stoel onder Salomo schoof, 'dan kan ik je servet omknopen.'

'Wat moet ik met een servet?' klaagde Salomo met verknepen stem. De raaf voelde zich steeds meer het haasje en schaamde zich dood voor Oehoeboeroe, die op een afstandje zacht maar duidelijk hoorbaar stond te grinniken.

'Zonder een servet kan een heer niet dineren,' beweerde Paulus. 'Je kunt nu beginnen, Salomo.' Met een snelle greep griste hij nog gauw kom en bord van tafel, net op tijd, want Salomo verloor alle steun en klapte met zijn kin op de tafel. BONS! Oehoeboeroe lachte daverend, maar dat was nog niet het ergste; ook de mussen waren opeens weer present. De arme Salomo moest hun hatelijk tjsilp-geschater verduren en stond zich dan ook geducht te verbijten.

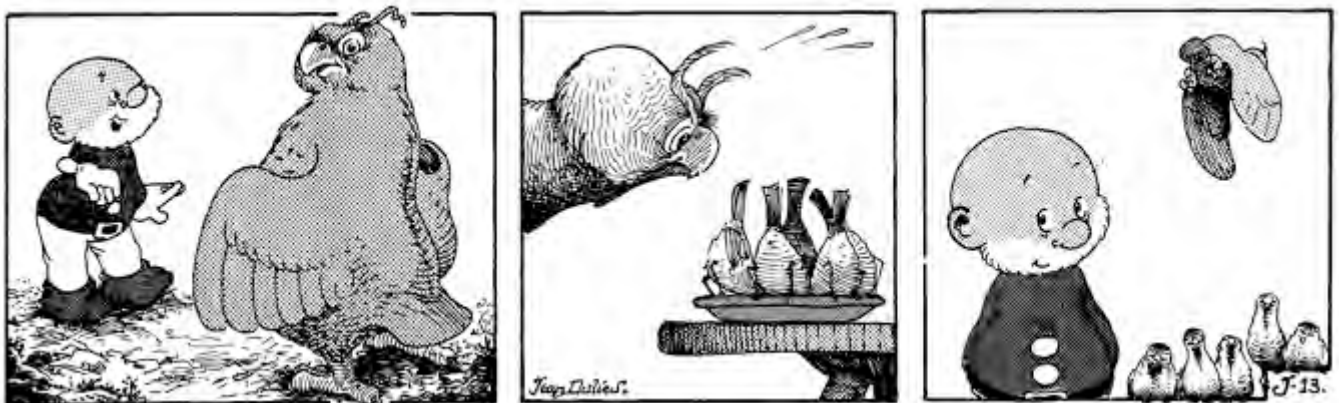
'Vooruit, Salomo,' zei Paulus, 'ik heb je dit herenmaaltje toch niet voor niets gebracht?'

Salomo wierp een schuwe blik op Oehoeboeroe, die hem breed grijnzend stond op te nemen. Zeer met zijn figuur verlegen nam de raaf toen plaats. Alleen door zijn stoel achterover te wippen en met beide vleugels op de grond te steunen, kon hij zich enigszins in evenwicht houden. 'Mes en vork hoeft toch niet?' vroeg hij benauwd.

'Welzeker,' riep Paulus en toen moest Salomo ook deze toer nog volbrengen. Een aardappel wilde de snavel nog wel in, maar toen hij trachtte met zijn mes een paar doperwtjes aan zijn vork te rijgen, schoten die dingen een heel eind weg, een ware mussenjacht veroorzakend.

Terwijl de mussen gierend van de lol rondbuitelden met de doperwtjes, Paulus hartelijk stond te lachen en Oehoeboeroe het zelfs uitbulderde, werd dit alles Salomo toch te machtig. 'Nou heb ik er genoeg van,' kraste hij, zich het servet van de hals rukkend. 'Ik kan geen hap meer door mijn keelgat krijgen. Wie heeft er eigenlijk om dit bespottelijke herenmaaltje gevraagd?' 'Dat was jijzelf, Salomo,' hielp Paulus hem herinneren. 'Pfoe!' tetterde Salomo boos, 'alsof een raaf ooit doperwtjes zou willen eten.' Luid mopperend ging Salomo op de vleugels en maakte dat hij weg kwam. 'Zo'n Salomo,' grinnikte Oehoeboeroe, 'ik had toch gedacht dat hij veel nozeler zou zijn.'

'Salomo was alleen maar een beetje jaloers,' zei Paulus vergoeilijkend. 'Daar hebben we allemaal wel eens last van.' 'Ik nooit,' beweerde Oehoeboeroe met klem. 'En zeker niet op huismussen.' 'Dat herenmaaltje,' hernam Paulus argeloos, 'zou jij daar soms voor voelen?' 'Nou...,' antwoordde Oehoeboeroe nogal gretig, 'als ik het zó mag opslobberen, zonder mes en vork...' Toen zweeg Oehoeboeroe, want hij had zich intussen omgewend en merkte dat hij al te laat was. 'Wat zeg je me nou van zulke helendal zeer brutale snertmussen,' riep hij verontwaardigd, 'ze stoten een eerlijke uil het brood uit de snavel!' Toen vloog ook Oehoeboeroe weg en hij mopperde niet minder dan Salomo.

Werkblad Paulus de Boskabouter

	raadsel	antwoord
a	Wie woont in het bos en heeft een eigen televisieserie gehad?	Paulus de Boskabouter!
b	Wie woont in het bos en heeft altijd schone tanden?	Paulus de Floskabouter!
c	Wie woont in het bos en heeft altijd pech?	Paulus de Kloskabouter!
d	Wie woont in het bos en houdt van vechten?	Paulus de Bokskabouter!
e	Wie woont in het bos en is chagarijnig?	Paulus de Norskabouter!
f	Wie woont in het bos en is kwaad?	Paulus de Booskabouter!
g	Wie woont in het bos en bezorgt brieven?	Paulus de Postkabouter!
h	Wie woont in het bos en heeft altijd geluk?	Paulus de Bofkabouter!
i	Wie woont in het bos en explodeert?	Paulus de Plofkabouter!
j	Wie woont in het bos en glanst niet?	Paulus de Dofkabouter
k	Wie woont in het bos en is vaak dronken?	Paulus de Wodkabouter!
l	Wie woont in het bos en is erg grappig?	Paulus de Mopkabouter!
m	Wie woont in het bos en houdt iedereen voor de gek?	Paulus de Fopkabouter!
n	Wie rijdt er razendsnel door het bos?	Paulus de Crosskabouter!
o	Wie woont in het bos en doet heel raar?	Paulus een steekje Loskabouter!
p	Wie woont in het bos en heeft dringend hulp nodig?	Paulus de S.O.S. kabouter!
q	Wie woont in het bos en heeft een eigen televisieomroep?	Paulus de Troskabouter!
r	Wie woont in het bos en heeft verstand van verzekeren	Polis de Boskabouter!
s	Wie woont in het bos en heeft 143 broertjes en zusjes?	Paulus de Groskabouter!
t	Wie woont in het bos en brouwt bier?	Paulus de Hopkabouter!
u	Wie woont in het bos en viert veel feest?	Paulus de Hoskabouter!
v	Wie woont in het bos en stopt ermee?	Paulus de Nokkabouter!

Waar de blonde duinen blinken
Woont het dwergje Piggelmee,
In een pot, nog net als vroeger,
Tien minuten van de zee.

Algelegen van de wereld,
Zonder vriend en zonder buur,
Daar woont Piggelmee al eeuwen
Met zijn vrouwtje Tureluur.

's Winters rans'len regenvlagen
Op het grijze landschap neer,
En de wind gaat met een lage,
Ontevreden stem tekeer...

Waar de blonde duinen blinken
Woont het dwergje Piggelmee,
In een pot, nog nèt als vroeger,
Tien minuten van de zee.

Afgelegen van de wereld,
Zonder vriend en zonder buur,
Daar woont Piggelmee al eeuwen
Met zijn vrouwtje Tureluur.

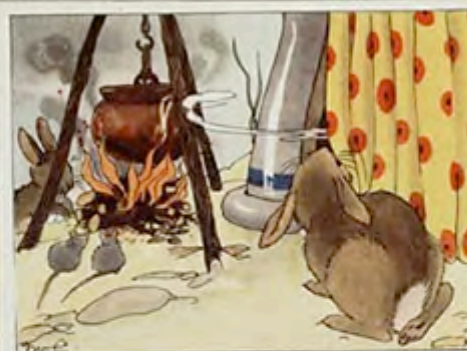

's Winters rans'len regenvlagen
Op het grijze landschap neer,
En de wind gaat met een lage,
Ontevreden stem tekeer...

 Alle dieren in hun holen
Sidderen van vocht en kou;
Piggelmee zit, diep verscholen,
In zijn huisje, naast z'n vrouw.

En hoewel 't heus bitter koud is
In zo'n omgekeerde pot,
Stemt een kop VAN NELLE'S KOFFIE
Hen tevreden met hun lot.

Ook al denken ze soms even
Wat weemoedig aan hun stral,
Toen ze 't mooie huis verloren,
Dat het Tovervisje gaf...

Eensklaps, op een mooie morgen,
Slaat de winter op de vlucht;
Piggelmee loopt blij te fluiten:
't Voorjaar tintelt in de lucht!

En hij trekt op klepperklompjes
Uren voort langs duin en strand;
Aan zijn voeten speelt de branding
Met een zeester op het zand...

Lachend zwaait hij met zijn puntmuts
Als een duinkonijn hem groet,
Nieuwtjes hoort hij van de meeuwen,
Die hij dagelijks ontmoet.

Na zijn urenlange tochten
Komt hij tegen schemer thuis
En dan geurt VAN NELLE'S KOFFIE
Pittig door het dwergenhuis.

't Vrouwtje zit dan stil te luist'ren
Naar wat Piggelmee vertelt,
En ten slotte zucht ze even,
Graag had ze hem vergezeld!

'Altijd wonen in de duinen,
Nooit de wijde wereld zien...
Piggelmee, ik wou op reis gaan:
't Is nog niet te laat misschien...'

Op een avond liep ons ventje
Huiswaarts over 't brede strand.
Telkens bleef hij even dralen,
Peinzend aan de waterkant.

En de golven zongen ruisend
Op een nooit gehoorde wijs:
"Piggelmee, je moet gaan varen!
Duinkabouter, ga op reis!"

Kijk: een schip gleed in de verte
Naar de ondergaande zon,
't Ventje zuchtte in zich zelve:
"k Wou maar, dat ik reizen kon!"

"Want mijn vrouwtje is niet gelukkig
In die oude pot van steen:
Ze verlangt naar verre landen
Over zeel! Dáár wil ze heen!"

"Wou je wèrkelijk graag reizen?"
Klonk het fluist'rend achter hem,
Piggelmee schrok zich een hoedjel
Van wie wàs die vreemde stem?

"Wou je wèrkelijk gaan reizen?
Varen op de wijde zee?"
Raad eens, wie daar had gesproken...
't Was... de Blauwe Mosselfeel

Uit een schelp omhooggerezen
Stond ze achter hem op 't strand
En ze hield een zilv'ren schelpje
In haar uitgestoken hand.

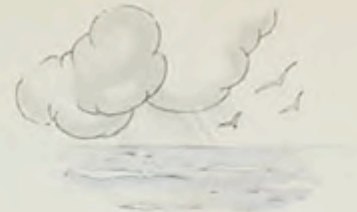

"Piggelmee, je mag op reis gaan,"
Zei de Blauwe Mosselfee;
"Varen mag je over 't water
En je neemt je vrouwtje meel"

"Ik Wil een wonderschelp je geven,
Die verandert in een schip,
Als je hem gewoon omhoogwerpt
En je roept dan: – Eun Deun Dip!"

"Door de lucht en over 't water,
– Hoe het kán begrijpt geen mens! –
Brenge het schip je waar je heen wilt,
Hélemaal naar je eigen wens".

"Driemaal mag je een wens uitspreken,
Maar dan – na die derde keer –,
Heeft het schip zijn kracht verloren
En het wordt een schelpje weer!"

Piggelmee stond blij te dansen:
Varen! En zijn vrouw mocht meel
Morgen zouden zij op reis gaan...
"Dank je, dank je, Mosselfeel!"

Vlug, zo snel zijn klompjes wilden,
Liep hij huiswaarts op een draf.
"Kijk eens, vrouwtje, kijk eens even,
Wat de Mosselfee ons gaf!"

En die avond, bij een kaarsje,
Zat het eenzaam dwergenpaar
Met een wereldbol op tafel
In -gelukkig bij elkaar.

China, Honduras, Turkije,
Noordpool, Zuidpool, Evenaar...
"Vrouwtje, waarheen wil je varen?"
"Manlief... och, zeg jij het maar!"

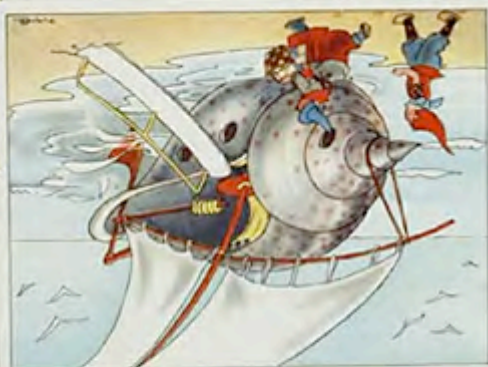
Uren zaten ze te praten
Maar ze namen geen besluit.
Eind'lijk moesten ze naar bed toe
Want hun laatste kaars ging uit.

"Morgen zullen we beslissen",
Zei het ventje met een lach,
"Welterusten, Tureluurtje,
Morgen komt er wéér een dag!"

Maar er kwam niet veel van slapen
In het smalle dwergenbed:
Piggelmee ving – in zijn dromen –
Zeven haaien in één net!

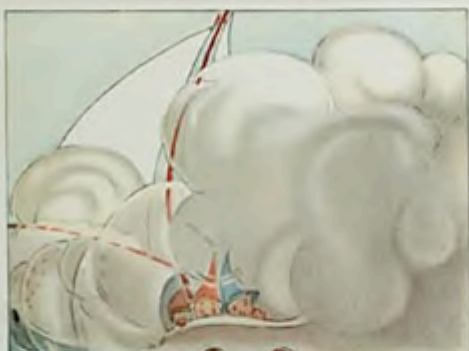
d' And're morgen, vóór half zeven,
Stond het tweetal op het strand.
Piggelmee hield héél voorzichtig
't Wonderschelpje in zijn hand.

"Toe maar!" zei het dwergenvrouwtje.
Piggelmee riep: "Eun deun di!"
Beiden stonden ze even spraak'loos
Want daar lág hun Wonderschip...

Grote, helderwitte zeilen
Spanden stevig aan de mast.
't Vrouwtje holde naar de loopplank:
'Piggelmeel Kom, hou me vast!"

Ja, daar zaten zij nu beiden,
Maar waar moesten ze naar toe?
Piggelmee zat te verzinnen:
Van het denken werd hij moel

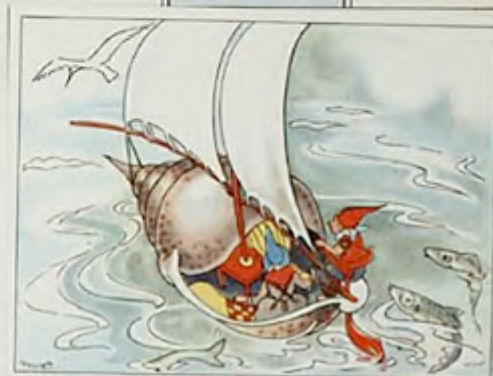
"k Weét het!" juichte Tureluurtje,
"Pigl ik wéét waarheen ik gal
Kabels los! We steken over
Naar mijn neef in Canada!"

Plots kwam er een dikke nevel
Met een rommelend geluid,
En ze zagen, met zijn beiden,
Nog geen meter voor zich uit

"Help! wat gaat me nú gebeuren!"
Riep vrouw Tureluur ontdaan.
Piggelmee was óók geschrokken:
Hoe moest dit wel verder gaan?

Maar gelukkig.... Even later
Trok de ergste nevel op
En zover hun ogen reikten
Zagen zij: het ruime sop.

Door het water gleden vissen:
Schelvis, kabeljauw en schol.
En een kwal dreef als een mooie
Paarsgekleurde parasol...

Kijk: aan bakboord zwom een grote
Zouteharing - kleuterschool,
Op een fijn vacantiereisje
Van IJmuiden naar de Pool.

Vóór het schip verscheen een walrus
Met een witte zeilpet op.
"Voorrang geven aan scholieren!"
Riep hij met een basstem. "Stop!"

"Als ik goed zie, bent U beiden
Niet in deze buurt bekend.
Weet U, dat U réchts moet houden?
Ik ben hier verkeersagent!"

"Canada? Dat is niet ver meer
En U vindt het met gemak!
Eerst rechtuit! En dan rechts-af slaan
Bij een diep gezonken wrak!"

En zo was 't, want even verder
Zagen ze toen recht vooruit,
Hoe een zaagvis plankjes zaagde
Uit een oude vissers-schuit.

Toen rechts-af. Het schip ging verder
En het vond zijn eigen koers;
In de verte blonk de kustlijn
Door een zilv'ren nevelfloers.

Op een rots, ver boven 't water,
Waar een berkenbos begon,
Zagen zij een omgevallen
Groengeverfte regenton.

En zodra het schip gemeerd lag
Klommen zij langs 't kronkelpad
Naar die ton, waar bij het tuinhek
Steven, 't Stekelvarken, zat.

"Goedenmorgen!" zei het vrouwtje,
(Steven tikte aan zijn hoed)
"Wij zijn naar m'n neef aan 't zoeken,
Die hier ergens wonen moet".

"k Zou het héél erg prettig vinden
Als U ons de weg beschreef,
Want U zult hem zéker kennen:
Piggelmanus heet mijn neef".

"Piggelmanus? Ja, die ken ik!"
Stekelsteef dacht even na;
"Maar 'k geloof, dat Piggelmanus
Niet meer woont in Canada".

"Deze ton was ééns zijn woning,
Maar die staat al lang te huur:
Hij vertrok vóór honderd jaren
In het middernacht'lijk uur!"

"Ga bij Pluim, de Eekhoorn vragen,
Die woont niet ver uit de buurt.
Hij is schuw, je moet maar zeggen,
Dat je door mij bent gestuurd".

Pluim de Eekhoorn, juist aan 't eten,
Sprong tot op de laagste tak.
"Piggelmanus? Is vertrokken
Op een nacht, met pak en zak".

"Verder kan ik je niet helpen,
Nooit kreeg ik van hem bericht,
Maar misschien is Flip de Vleermuis
Wel wat beter ingelicht".

Flip de Vleermuis was aan 't slapen
En hij hing op zijn gemak,
Helemaal onderste-boven,
Aan een dikke dennetak.

"Flip de Vleermuis, word eens wakker!"
Riep het vrouwtje Tureluur,
'Is 't geen schande, nog te slapen?
't Loopt al tegen 't middag-uur!"

Flip ontwaakte. Eén oog open.
'Mens, wat is er aan de hand?
Dat je zo ontaard moet gillen:
Zijn er dieven? Is er brand?"

"Ik heb nachtdienst, moet je weten,
Daarom rust ik overdag.
't Is dus onzin, te beweren
Dat ik nu niet slapen mag!"

"k Wil U vragen, Flip de Vleermuis,"
Sprak toen Piggelmee beleefd,
'Of U iets van Piggelmanus,
Onze neef, vernomen heeft."

"Want hij heeft zijn ton verlaten,
Niemand woont daar nu meer in.
't Stekelvarken kon niet helpen,
Pluim de Eekhoorn evenmin."

"Piggelmanus?" zei de Vleermuis,
"k Heb hem onlangs nog gezien.
Maar je kunt hem niet bereiken,
Of heb je een vliegmachien?"

"Gisternacht nog, toen ik eenzaam
Langs de dennentoppen vloog,
Zag ik Piggelmanus zitten
Op de maan, dus hoog en droog."

"Kom!" riep toen het dwergenvrouwtje,
"Piggelmee, we gaan naar 't schipl
Ik wil Piggelmanus vinden!
Naar de maan! 't Is maar een wip!"

Piggelmee liep buiten adem
Achter Tureluurtje aan
En sprong juist nog in het scheepje,
Toen zij riep: "k Wil naar de maan!"

Rommelend sloot zich de nevel:
Mist en wolken, rook en damp!
Piggelmee hing in de touwen:
Wat was dít nu voor een ramp?

Pijlsnel voelden zij zich zweven,
Wiegewank'lend door de lucht.
Vogels vluchtten naar de verten,
Door de wolken ging hun vlucht...

't Werd al donker. Daar beneden
Lag de wereld, diep en ver;
Zonder ook maar vaart te mind'ren
Schoten ze langs de Avondster.

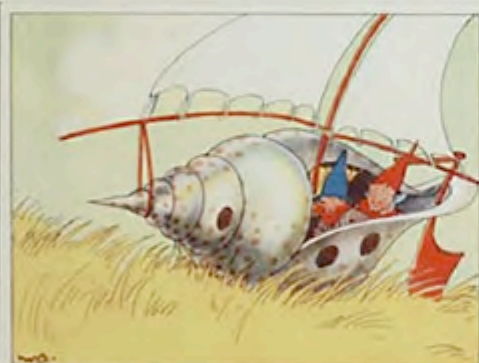

't Werd al donkerder. Als vuurwerk
Spatte een komeet uiteen:
Sterrenbeelden en planeten
Vlogen gierend langs hen heen!

Vastgebonden aan een ketting
Brulde woest de Grote Beer.
Hij blies vlammen uit zijn neusgat
En ging rinkelend tekeer...

't Vrouwtje, ziëlig weggedoken,
Hulde in haar lapjes-schort.
Toen riep Piggelmee van achter:
'Zie je, dat het lichter wordt?'

En jawell Daar wàs de maan al.
Piggelmee greep in zijn baard.
Maar gelukkig: 't werd géén botsing,
't Scheepje minderde reeds vaart.

En nu zweefden ze heel rustig
Over 't goudgeel mane-gras.
Vrouwtje Tureluur dorst nú pas
Goed te kijken waar ze was...

Op de maan is 't altijd winter
En je hoort er geen geluid....
't Is er koud!!! Hun adem dreef er
Als een wolkje voor hen uit.

Op de maan kun je uren turen
Zonder dat je er iemand ziet.
Op het maangras moet je slapen
Want ook huizen zijn er niet...

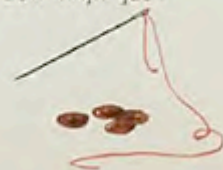
"Ik zat liever thuis!" zei 't vrouwtje,
"Met een breikous en een boek!"
"Stop!" riep toen het dwergenventje,
"Wie zit ginder op de hoek?"

Daar zat bij een sprokkelvuurtje,
Met een druppel aan zijn neus,
Piggelmanus braaf te dutten.
Kijk maar goed: het was hem heus!

"Heidaar!" riep vrouw Tureluurtje,
Blij dat ze hem eind'lijk zag,
"Heb je 't hier nog al gezellig?
Piggelmanus, goeden dag!"

"'t Is geen dag!" zei Manus droevig,
"Maar je komt toch juist van pas:
'k Zit om naald en draad te springen,
'k Heb geen knoop meer aan mijn jas!"

"En gezellig? 'k Weet wel beter:
Ik zit nu al honderd jaar
Eenzaam op de maan te passen.
't Is mijn plicht, al klinkt het raar!"

"Ik moet feit'lijk naar de kapper,
'k Zie er niet erg fraai meer uit
Als je mij soms wilt vervangen
Vaar ik verder met die schuit."

"Niets daarvan!" riep Tureluurtje,
"Want dan kwam ik nooit meer thuis,
En, ik wil het wel bekennen,
Ik verlang alweer naar huis!"

"Maar als dat je soms kan troosten:
'k Heb hier nog een pakje thee.
't Is de beste, van VAN NELLE,
Dáárom bracht ik ze ook mee!"

Piggelmanus zei: "Daar heb ik
Nu al jaren naar verlangd.
't Water zal subiet gaan koken;
Tureluurtje, wél bedankt!"

"Goede reis en welterusten
Vaar maar verder met je schuit:
Met VAN NELLE'S THEE houd ik het-
Hier nog héél wat jaren uit!"

Toen vond Piggelmee, verstandig:
"Ik Ben van al dat reizen moe.
Dus vaarwel, neef Piggelmanus,
Wij gaan naar ons huisje toe."

"Waar wij varen, waar wij reizen,
Noordwaarts, Zuidwaarts, Oost en West:
Thuis is 't, bij VAN NELLE'S KOFFIE
Altijd nog het allerbest!"

Dikke mist omsloot het scheepje,
Maar dat duurde niet te lang:
Want ze voelden, hoe ze daalden.
Warme wind streek langs hun wang.

En dáár zagen zij beneden,
In het glanzend morgenlicht,
Molens, dorpen, torens, steden,
Als een kleurig vergezicht.

Aan de voet der blonde duinen
Vonkte zonlicht uit de zee.
Meeuwen buitelden en riepen:
"Hou je roer recht, Piggelmee!"

Even later, neergestreken,
Wiegelde het schip bedaard,
Statig pronkend met zijn zeilen
Als een pauw met waaijer-staart.

Loopplank uit! Ze stonden samen
Op het zilverblanke strand:
't Schip was achter hen verdwenen,
Vóór hen lag hun duinenland.

Aan hun voeten spoelde een schelpje
Als een nietig voorwerp aan.
Piggelmee is met zijn vrouwtje
Naar de keulse pot gegaan...

En daar kookte 't koffiewater
Binnen een minuut of tien.
Piggelmee zei: "t Was wel prettig
Piggelmanus weer te zien."

"Ook het reizen was gezellig,
Maar ik vind het toch weer fijn,
Na die vele avonturen
In mijn eigen huis te zijn."

't Vrouwtje lachte en verklaarde:
"k Heb me wèrk'lijk best vermaakt,
Maar ook ik vind, dat de koffie
Thuis het allerbeste smaakt!"

En zo zitten dan tenslotte
Piggelmee en Tureluur
Heerlijk samen uit te rusten
Van dit grote avontuur...

Waar de blonde duinen blinken
Woont het echtpaar Piggelmee
In een pot, weer net als vroeger,
Tien minuten van de zee.

Lente, zomer, herfst en winter
Spoeden zich, van jaar tot jaar.
Lang en heel gelukkig leven
Deze dwergjes bij elkaar....

Wat zij dromen en beleven:
Altijd is 't een goed besluit;
Want VAN NELLE'S THEE EN KOFFIE
Dáárop loopt het altijd

